

Bog je Svetlost.

1. Jovanova 1:4-5,

4 I ovo vam pišemo, da bi vaša radost bila potpuna.

5 I ovo je jevanđelje, koje smo čuli od Njega i javljamo vam: Bog je svetlost, i u Njemu tame nikakve nema.

Jovan, voljeni učenik Gospoda Isusa Hrista, bio je toliko blizak Isusov prijatelj, da je često polagao glavu na Njegove grudi. Pošto mu je on bio najbliži, morao je znati da je Isus bio čovek. Međutim, Jevanđelje po Jovanu, napisano posle raspeća, vaskrsenja i vaznesenja Isusovog, počinje rečima: „*U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog... i Reč postade telo i nastani se među nama... i videli smo slavu Njegovu*“.

Očigledno da je, u intervalu između njegovog ličnog odnosa sa Isusom iz Nazareta i vremena kada je pisao Jevanđelje, Jovan doživeo otkrivenje. Jovanovo otkrivenje se nastavilo, jer on već u svojoj poslanici piše: „*I ovo vam pišemo, da radost vaša bude potpuna. I ovo je jevanđelje koje smo čuli od Njega, i koje vam javljamo: Bog je svetlost...*“

Prvo Ga je Jovan poznavao kao Čoveka, zatim kao Reč, i na kraju kao Svetlost. U Svetom pismu, reč „svetlo“ podrazumeva značenje „rasterujuće tamu“, omogućavajući čoveku da ga vidi duhovnim očima.

Hajde da pogledamo Mojsijeva iskustva sa Bogom, gde je Bog bio svetlost. Njegov prvi susret sa natprirodnom manifestacijom Boga, dogodio se kada se Bog pojавio u gorućem, ali neizgarajućem grmu. Mojsije je otisao da pogleda, jer mu se to nije uklapalo u svesti, i Bog mu se obratio ukazujući mu da on mora da izvede sinove Izraeljeve iz Egipta.

Sledeći takav slučaj se dogodio, kada je Mojsije vodio decu Izraela iz ropstva, i pratili su ih Ognjeni Stub noću, i Oblak danju. Sveti pismo ukazuje da Bog nije oduzeo ni jedan od ovih vodećih znakova. Kasnije, kada se Mojsije popeo na goru, tražeći Boga, Sveti pismo kaže da je veliki oblak prekrio goru: „*Prizor slave Gospodnje na vrhu gore bio je... kao oganj koji proždire. Mojsije uđe u sred oblaka... i Mojsije beše na gori četrdeset dana i četrdeset noći.*“ Kao i na drugim mestima Svetog pisma, ovo se naziva „*slava Gospodnja*“.

Jezekilj je izvestio da je, kada je bio u duhu, video „viziјe Boga“. Takođe je on govorio: „... sa severa je išao olujni vetar, oblak veliki, i vatrica koja se kovitla, i sjaj oko nje, a iz sredine, kao boja čilibara, iz sredine vatre...“ [Sinod. prev.: „svetlost plamena - Prev.“] (Obratite pažnju na olujni vetar sa severa, i setite se onog vihora (u poglavljiju „Sudnji zemljotres“) koji je prišao Bratu Branhamu sa severa.) U 1. poglavljiju, od 26 do 28. stiha, Jezekilj govorio o prestolu, i da je izgled Onoga Koji sedi na prestolu, od njegovih bedara i niže, bio „*kao neka vatrica*“, ali od njegovih bedara i iznad „*kao boja čilibara.*“ [Sinod. prevod: „*kao neka vatrica*“. - Prevod]

Mojsije pominje vatru, ali ne pominje boju čilibara, kao što to čini Jezekilj. Ali, koja je

uobičajena boja vatre? Može se opisivati kao crvenkasto-žuta do crvenkasto-narandžasta, ili žućkasto-zelenasta, što i jeste boja čilibara.

Boje spektra, odnosno svetlost sa različitim talasnim dužinama koje čine belu svetlost, takođe su i boje duge: crvena, narandžasta, žuta, zelena, svetlo plava, tamno plava i ljubičasta. Crvena ima najduže talasne dužine, a ljubičasta najkraće. Ove boje se pojavljuju kada se normalna bela svetlost propušta kroz prizmu, ili kada se pojavi puna duga. Potpuna duga se ne pojavljuje često, ali obično sadrži tri do pet mešanih boja. Dakle, u Svetom pismu, kada se govori o Bogu, pominju se boje jaspisa, sarda, čilibara i smaragda. Ove boje su predstavljene u trobojnoj dugi. Na taj način crvena i žuta stvaraju crveno-žutu boju jaspisa; narandžasta i žuta stvaraju crveno-narandžastu boju sarda; a žuta i zelena (boja smaragda), stvaraju čilibarsku boju.

Zašto je, pak, Jovan Bogoslov rekao da je Bog svetlost? U 4. i 5. poglavljima Otkrivenja, on piše sa ostrva Patmos o svom iskustvu, kada je bio uznesen na Nebesa. (To je prototip vaznesenja Neveste. Setite se kako je Isus rekao da neki neće okusiti smrt, dok ne vide Njegovo carstvo. Isus je ukorio učenike kada su pokušavali da pogode da li će to biti Jovan; ali znamo da je Jovan prisustvovao na gori Preobraženja, prilikom javljanja Mojsija i Ilijе zajedno sa Isusom, prototipom dvojice proroka koji će doći u Izraelj, u poslednjim danima. Jovan je to video, i, nešto kasnije, na ostrvu Patmos, bio je uznesen, kao što i Nevesta mora biti uznesena.) Posle svog iskustva na ostrvu Patmos, Jovan je mogao da kaže da je Bog svetlost, jer Ga je video u bojama. On kaže: „*I Taj koji je sedeo, beše po izgledu kao kamen jaspis i sard; i duga oko prestola, po izgledu slična smaragdu.*“

Ako postoji misterija u ovom Jovanovom iskustvu, a glas sedmog anđela treba da dovrši misterije, onda i ova misterija mora biti razjašnjena ovom naraštaju. U stvari, ni jedna druga generacija nije videla, a još manje je imala Vatreni Stub snimljen na filmu. Od dana svog rođenja, tokom svog detinjstva i tokom svoje službe, Brat Branham se veoma dobro upoznao sa vidljivom manifestacijom te Svetlosti. U detinjstvu je on govorio da je to bila žućkasto-zelena boja. Kasnije je saznao da se žućkasto-zelena boja zove čilibar. 1933. godine, na reci Ohajo, Svetlost se pojavila pred mnogim ljudima, ali u to vreme nije bila fotografisana. 23. januara, 1950. godine, u Hjustonu u Teksasu, napravljena je fotografija, koja je snimila Svetlost. Tu fotografiju je istražio gospodin Džordž Dzej Lejsi, stručnjak za sumnjiva dokumenta grada Hjustona, Teksas, i izjavio da je ona autentična.

Nekoliko meseci kasnije, u Nemačkoj, Brat Branham je objašnjavao jednoj grupi sveštenika kako on zna kada Anđeo dolazi. Pričao je da Anđeo uvek стоји sa njegove desne strane. Eto zašto je na toj strani postavljao molitveni red, kako bi ljudi najpre prošli pored Anđela i kroz Ognjeni Stub, prilazeći mu po dar koji mu je Bog poverio. I, dok je on razgovarao sa njima, odjednom se to ponovilo, i on je počeo da im priča neke detalje o njima samima: „Vidite“, rekao je, „sada mogu da kažem da je Anđeo ovde“.

U to vreme, na kraju prostorije je sedeo jedan Nemac, sa veoma skupim fotoaparatom, i fotografisao. Prilikom razvijanja, otkrio je da prva fotografija u ovoj seriji prikazuje natprirodnu Svetlost, koja obavija Brata Branhamu; na drugoj fotografiji, Svetlost je bila vidljiva direktno iznad njegove glave; na trećoj, Svetlo je bilo tačno na tavanici; a na četvrtom

Ono više nije bio u sobi.

Godine 1958, na teritoriji sajmišta, u gradu Lejkportu u Kaliforniji, Bog je ponovo uredio sve što je neophodno za snimanje Njegove natprirodne Svetlosti. Tokom propovedi, jedan fotograf sa vrhunskom opremom je napravio dve fotografije Brata Branhamu, u boji. Prvi snimak je bio običan i sadržao je sve detalje scene: propovedaonicu, mikrofon, Brata Branhamu koji propoveda, električnu tablu na zidu i veliku kompoziciju od ljiljana, ispred propovedaonice.

Drugi snimak, snimljen sa istog mesta, takođe je sadržao sve te detalje, ali to nije bila obična fotografija. Ova fotografija je sadržala mnogo dodatnih detalja, koje prisutni nisu videli. Iza Brata Branhamu (iznad njegove glave) je pun profil lica koje se može opisati samo kao profil Isusa Hrista. Na fotografiji se takođe nalazi natprirodni oltar i sedam jezika plamenova, koji se u Otkrivenju pominju kao „sedam Božijih duhova“ koji su „pred prestolom“.

Čini se da su ljiljani narasli; na ovoj fotografiji se oni nadvijaju nad glavom Brata Branhamu (Hristos - Ljiljan iz Doline). Fotografija, takođe, prikazuje Andela Gospodnjeg, sa vatrenom perjanicom koja izlazi iz njega, i koja obavlja Brata Branhamu. Iz andelovih vrhova prstiju, izviru plameni jezičci.

Pažljivim razmatranjem, jasno je da anđeo liči na Brata Branhamu. (Kasnije, kada se Bratu Branhamu pojavilo sazveđe Andela, govorio je da je, u donjem levom delu fotografije tog oblaka, bio onaj Anđeo, koji mu se uvek javlja, jer on, kao da ga je prepoznao. Ništa iznenađujuće, kada pomislimo o tih sedam glasnika, sedam duhova, sedam zvezda, budući da sedam glasnika u crkvenim dobima, liče na ljude kojima su poslati.) Opis tog Andela otkriva taj isti ispoljašnji izgled, koju je opisivao Jezekilj, jer od slabina i niže Anđeo ima vatu, a od slabina i višlje - čilibarsku svetlost. U Starom Zavetu se to zove slava Božija. Ali sada, u ovoj generaciji, ne moramo prosti da verujemo nekome na reč, da je neko to video, jer je Bog predvideo za nas fotografiju u boji, koja svedoči da je Bog zaista Svetlost. I to je Taj isti Ognjeni Stub, koji je bio sa Božijim prorokom ove generacije i njegovom porukom, baš kao što je bio i sa Mojsijem i njegovom porukom.



19. maja 1964. godine, kada je Josif imao deset godina, zajedno sa svojim ocem je došao na planinu Sanset (Planina Zalazak sunca), na ono mesto, gde se vihor spustio nad prorokovom glavom. Dok su bili tamo, Brat Branham i njegov sin su stali na vrh stene u obliku piramide, pozirajući za fotografiju. Odštampana fotografija je prikazivala ceo prizor, ali je na njoj bilo još nešto. Josif na toj fotografiji sedi, Brat Branham стоји iza njega. Njihove ruke, uznoсеći hvalu Gospodu, podignute su gore i jasno se vidi kako se traka Ognjenog Stubu spušta sa neba, prolazi uz liticu, preko Brata Branham, obavlja Josifa i spušta se do podnožja stene. Sećajući se ovog događaja, Brat Branham je rekao da je stajao na istoj steni, na kojoj je stajao Mojsije, i da se pojavio Onaj isti Ognjeni Stub (1. Korinćanima 10:4).



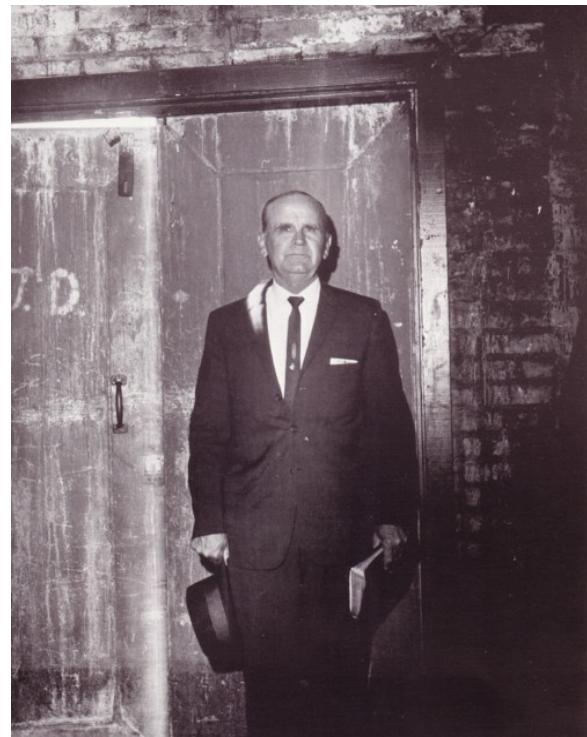
U februaru 1964. godine, na zadnjem zidu crkve "Pristanište za dušu" u Dalasu, Teksas, napravljena je još jedna neobična fotografija Brata Branham, na kojoj je otkrivena natprirodna Svetlost. Na toj fotografiji, Svetlost se pojavila kao plameni jezičak, iznad desnog prorokovog ramena. (Ljudi upoznati sa Bratom Branhamom, znaju za činjenicu, da je njegovo desno rame uvek bilo niže od levog. Pomazanje je uvek bilo na desnoj strani, gde je stajao anđeo Gospodnji.)

Kada je Brat Bili Pol pokazao tu fotografiju svom ocu, Brat Branham je rekao da je sklone. Rekao je: "Nisu poverovali fotografiji u Hjustonu, neće poverovati ni ovoj." Iz tog razloga, malo ljudi je videlo tu fotografiju, barem dok Brat Branham nije umro. Brat Bili Pol je, zatim, okačio tu fotografiju u svojoj kancelariji, ali nije dao njene kopije, zbog onoga što mu je Brat Branham rekao. Nedavno sam dobio negativ te fotografije, zajedno sa drugim fotografijama Brata Branhamu, od fotografa koji mi je napisao pismo, nudeći da ih proda.

Na čelu ulice Elveron - Uej, u gradu Tusonu, postoji jedna staza koja vodi kroz masivne planine Katalina, do vrha zvanog "Stena kažiprsta" Taj vrh je vidljiv iz grada. U februaru 1965. godine, Brat Branham je imao teret na srcu da sazna istinu o braku i razvodu, i sa tim teretom na srcu se on penjao ovom stazom, do kanjona ispod "Stene kažiprsta."

Tamo je usrdno tražio Boga u molitvi, da sazna odgovor na vekovno pitanje, koje je postavljano u vezi sa najvećom dilemom čovečanstva: kako se nositi sa brakom i razvodom. Kada se molio u tom kanjonu, videlo se kako se ogroman oblak od čilibara, poput kišobrana, spušta na vrh planine, i ponovo diže. Ova pojava se ponovila tri puta, i bila je jasno vidljiva iz grada. Školarci su pušteni iz škole na tri četvrt sata, da posmatraju ovu pojavu. Upravo u to vreme, Brat Branham je bio inspirisan da se vrati u Džefersonvil, i propoveda istinu o braku i razvodu. Ova poruka otkrivenja je, verovatno, bila najveća poruka za Hristovu Nevetu, koja je pomogla ljudima da isprave svoje živote. Bog je ponovo učinio, kao što je činio kroz istoriju: pojavio se u Ognjenom stubu i progovorio čoveku, ponovo dokazujući da je Bog Svetlost.

Kada bi ljudi samo videli...



Crkve Pristanište za dušu. Dalasu, Teksas

<http://www.believersnewsletter.org>



Email info.bnl.ministries@gmail.com